

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 351/2020
16.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Соње Павловић, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и ББ, због кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених адв. Златана Куртовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару К 192/18 од 11.10.2019. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1 1/20 од 28.02.2020. године, у седници већа одржаној 16.06.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару К 192/18 од 11.10.2019. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1 1/20 од 28.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару К 192/18 од 11.10.2019.године окривљени АА и ББ оглашени су кривим због извршења кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика и изречене су им условне осуде тако што им је утврђена казна затвора у трајању од по шест месеци, за које је одређено да се неће извршити ако у року од једне године по правноснажности пресуде не изврше ново кривично дело. Окривљени су обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка, а оштећени је упућен на парницу ради остваривања имовинско – правног захтева.

Одлучујући о жалбама браниоца окривљених, Виши суд у Новом Пазару је пресудом Кж1 1/20 од 28.02.2020. године, одбио жалбу, а пресуду Основног суда у Новом Пазару К 192/18 од 11.10.2019.године потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљених адв. Златан Куртовић због повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји и обе пресуде преиначи у ослобађајућу пресуду.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао

седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да у првостепеној пресуди суд не наводи одредбе из Закона о јавном реду и миру, како би се децидно објаснило значење израза „јавно место“, те да је било нужно навести језичко тумачење јавно место из поменутог закона. Такође, првостепени и другостепени суд у конкретном случају утврђују да не постоји нужна одбрана на страни окривљеног АА, а који је према наводима захтева у конкретном случају поступао у нужној одбрани, бранећи се од оштећеног као нападача. Бранилац истиче и да се у побијаним пресудама не наводе субјективни и објективни елементи саизвршилаштва из члана 33. КЗ.

Кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ чини онај ко грубим вређањем или злостављањем другог, вршењем насиља према другом, изазивањем туче или дрским или безобзирним понашањем значајније угрожава спокојство грађана или теже ремети јавни ред и мир.

Ставом 2. истог члана прописано је да ако је дело из става 1. овог члана извршено у групи или је при извршењу дела неком лицу нанесена лака телесна повреда или је дошло до тешког понижавања грађана.

Чланом 33. КЗ је прописано да ако више лица у радњи извршења са умишљајем или из нехата заједнички изврше кривично дело, или остварујући заједничку одлуку другом радњом са умишљајем битно допринесу извршењу кривичног дела, свако од њих казниће се казном прописаном за то дело.

Члан 19. став 2. КЗ прописује да је нужна она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог одбије истовремен противправан напад.

Изреком првостепене пресуде окр. АА и окр. ББ оглашени су кривим што су у урачунљивом стању, поступајући са умишљајем, при томе свесни забрањености свог дела, дана 01.11.2015.године, око 00,00 часова, у ..., испред угоститељског објекта „ВВ“, у Улици ..., вршењем насиља према оштећеном ГГ, дрским и безобзирним понашањем, угрозили спокојство грађана и теже реметили јавни ред и мир на тај начин то су поменутог дана дошли у наведени локал и након краткотрајне расправе са оштећеним у вези неплаћеног рачуна. окр. АА најпре позвао оштећеног ГГ за његов сто у намери да га пита шта се десило са неплаћеним рачуном..., након што је оштећени одговорио да је морао да пријави мањак газди локала јер обавља посао конобара, а због неплаћеног рачуна..., окр. АА одгурнуо оштећеног у пределу груди и тада је пришао и окр. ББ, где хватају оштећеног за врат, након чега изводе оштећеног недалеко од кафића, где му том приликом задају више удараца у пределу главе и тела и то затвореним шакама, песницама и ногама..., где су на описани начин нанели повреде оштећеном ГГ, нагњечење и крвни подлив у околини десног ока и десне обрве, нагњечење рожњаче ока, нагњечење у пределу леве половине чела, које повреде у моменту наношења појединачно и у свом укупном дејству представљају лаку телесну повреду.

Дакле, према чињеничном опису у изреци првостепене пресуде окривљени су заједно учествовали у радњи извршења са умишљајем, у ноћним сатима испред

угоститељског објекта, при чему не постоји истовремен противправан напад од стране оштећеног према окривљеном АА, у тренутку када окривљени одгурује оштећеног, након чега оштећеног оба окривљена изводе недалеко од кафића и наносе му лаку телесну повреду, те дакле, изрека првостепене пресуде садржи сва субјективна и објективна обележја кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, за које дело су окривљени и оглашени кривим. Стога Врховни касациони суд наводе захтева за заштиту законитости да у изреци пресуде недостају законом прописани елементи предметног кривичног дела оцењује неоснованим.

У погледу навода захтева да првостепена пресуда не садржи објашњење израза „јавно место“, бранилац окривљеног указивао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде на страни пет у последњем ставу дао разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата и на те разлоге упућује (члан 491. став 2. ЗКП).

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић